

P o s u d e k

na rigorózní práci **Mgr. Jany Kovářové**, kterou napsala na téma „Soukromoprávní aspekty poskytování zdravotnické péče“ (stran 107)

Posuzovaná rigorózní práce má – kromě úvodu a závěru – dvanáct kapitol. Lze říci, že se v nich rigorózní práce na solidní úrovni vypořádala se všemi základními soukromoprávními aspekty vyskytujícími se při poskytování zdravotní péče.

Své výklady začíná rigorózní práce historickým exkurzem, obecnými zásadami ovládajícími poskytování zdravotní péče, a to vždy přílehně v souvislosti s Úmluvou o lidských právech a biomedicině, jakož i etickou problematikou formulovanou jednak v Kodexu práv pacienta, jednak v etickém kodexu České lékařské komory.

Následují velmi svědomitě zpracované významné kapitoly zkoumané problematiky, které se v první řadě týkají náležitého poučení pacienta a jeho právního významu zejména při poskytování souhlasu pacienta se zákrokem (tyto výklady rigorózní práce doplňuje vhodně výklady o právní úpravě informovaného souhlasu v Německu a Velké Británii). Správně rigorózní práce neopomněla zkoumat ani praktickou problematiku zdravotnického reverzu, jakož i zdravotnické dokumentace, která - jak známo - byla a je předmětem některých praktických problémů.

Za pozitivum rigorózní práce považuji kapitolu osmou. V ní se rigorózní práce zabývá jak právními, tak i etickými problémy takových aktuálních otázek zdravotnického práva, jako je anonymní vyšetření (s event. možnými právními důsledky pro třetí osoby), interrupce, asistovaná reprodukce (zde mně chybí nástin dalšího vývoje této problematiky, což koneckonců našlo svůj výraz i v nové zákonné úpravě o zdravotnických službách, utajovaných porodů (s řadou otázek, které si rigorózní práce správně klade, již méně řeší), sterilizace (této otázce se rigorózní práce

správně podrobněji věnuje), včetně následků, kdy se po vadně provedené sterilizaci narodí matce zdravé dítě (tvoří tato okolnost důvod k náhradě škody ?), jakož i eutanázie. Rigorózanťka v dalším výkladu příléhavě odlišuje od eutanázie asistované suicidium, jakož i odstoupení od léčby. I když na tomto místě práce ponechává řešení eutanázie jako právního a zároveň etického a morálního problému otevřené, v úplném závěru své práce se k této problematice vyjadřuje. Podle ní lze za určitých kautel – činí tak zřejmě pod vlivem některých zahraničních právních úprav – tento zákrok připustit (o tom bude jistě řeč při ústní obhajobě práce).

Ve všech výše uvedených směrech jsou úvahy rigorózanťky jasným výrazem jejího hlubšího zájmu o tyto dílčí – avšak v praxi aktuální – otázky. Rigorózanťka tak činí většinou s určitými návrhy na jejich řešení, což oceňuji.

Za klad práce považuji i kapitolu rigorózanťky, která se zabývá pod vlivem Úmluvy respektováním dříve vysloveného přání, včetně odmítnutí resuscitace. Širší výklad jsem očekával nad návrhem legislativní úpravy týkající se dříve vysloveného přání pacienta (ale i o tom bude jistě řeč při ústní obhajobě).

V následujících výkladech je rigorózanťkou svědomitě zpracována problematika občanskoprávní odpovědnosti a objasnění postupu de lege artis.

V této souvislosti doporučuji vrátit se při ústní obhajobě k velmi aktuální otázce předpokladů odpovědnosti ve zdravotnických službách, a sice k otázce „bezpečného“ prokázání či „vysoké pravděpodobnosti“ příčinné souvislosti mezi protiprávním postupem lékaře a vzniklou škodou na zdraví.

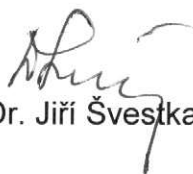
Úplně v závěru své práce se rigorózanťka zabývá obsahem nových zdravotnických předpisů, které měla možnost v určitém stádiu jejich rozpracování posuzovat. V tomto směru chápu, že se zatím s konečnou platností nemohla vyjádřit k otázce standardní a nadstandardní péče posuzováno z ústavněprávního hlediska.

Celkově lze uzavřít, že jde o komplexně zpracované významné téma soukromého práva týkající se zdravotnictví, při kterém rigorózanťka osvědčila poměrně široký přehled po zkoumané problematice (doplňný

na určitých místech vhodným využitím některých zahraničněprávních úprav), jakož i samostatný přístup k řešení celé řady praktických otázek soukromého práva ve zdravotnictví. Práce osvědčuje erudici rigorózní v teorii i praxi zdravotnického práva se zvláštním zřetelem k soukromoprávním aspektům.

Po systematické a formální stránce je práce na uspokojivé úrovni.

Práci doporučuji k obhajobě.

Prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc.